

ת"פ 45191/09 - מדינת ישראל נגד עבדאללה אגבריה (עוצר) בלויו שב"ס, עלי יונס (עוצר) - בלויו שב"ס, עומרית עודה - עצמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 45191-09-14 מדינת ישראל נ' אגבריה(עוצר)
ואח'

בפני כבוד השופט, סגן נשיא ג'ורג' קרא
בענין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דיה בן אסא,
עו"ד גיא רוסן

המAssertionה

נגד

1. עבדאללה אגבריה (עוצר) בלויו שב"ס ע"י ב"כ עו"ד מנשה סלטון
2. עלי יונס (עוצר) - בלויו שב"ס ע"י ב"כ עו"ד קובי טולדו
3. עומרית עודה - עצמה ע"י ב"כ עו"ד רצון

דרך

הנאשמים

גזר - דין

המעשים והאישומים

על רקע סירובו של אחד בשם אלי (להלן: "אלי") לשלם חוב 'אחר' בטענה כי 'אחר' לא מגיעים ממנו כספים כלשהם, קשור 'המשך' עם מעורבים נוספים והנאשם 1 להשליך רימון יד על ביתו של אלי כדי להניעו לשלם את הכספי אותו דרש ממנו 'המשך'.

ביום 28.5.12 הגיע הנאשם 1 לבתו של אלי כשהוא רכב על קטנוע ומלווה באדם נוסף, שהזותו אינה ידועה ובשעה 22:15 לערך השליך - בעצמו או באמצעות אחר - רימון רסס לעבר הבית, אולם הרימון נפל בבית השכנים וגרם נזק רב לחצר הבית.

בעקבות כישלון הפעולה קשור 'המשך' נסף עם הנאים 1 ו-2 לפגוע באלי כדי להניעו לשלם את הכספי.

ביום 20.9.12 בשעה 08:10 לערך בעודו נסע ברכבו על כביש 6, עקפו הנאים 1 ו-2 ואדם נוסף שהזותו אינה ידועה את רכבו של אלי, כשהם רוכבים על גבי קטנוע ורוכב שהיה בבעלותו של נאשם 3. אחד מהם שהיה רוכב על הקטנוע, שלף אקדח בקוטר 0.45 וירה לפחות שלושה כדורים לעבר רכבו של אלי, פגע בדלת הקדמית שמאלית של הרכב, במכסה המנווע ובמשחת הרכב לצד כסא הנהג.

מיד אחר כך נטשו השלושה את הקטנוע בסמוך למחלף בן שמן בכביש 6. בפועלתם זו השתמשו הנאים 1

עמוד 1

-2 בקטנו גנוב וברכב שהיה בבעלותו של הנאשם 3, שמסר להם אותו בידועו כי הנאים 1 ו-2 השתמשו בו לביצוע עבירות אלימות כלפי אדם חף מפשע.

4. בעקבות הירוי ומחשש לחיו ולחי' בני משפטו, שילם אליו ל'אחר' באמצעות אדם נוסף סך של 110,000 ש"ח.

ההרשה ופרטיה הכספי

5. ביום 1.6.15 הורשו הנאים על פי הودאות בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון. הודהת הנאים באה לאחר שנשמעו מרבית העדים המרכזיים מטעם המאשימה.

הנאים 1 ו-2 הורשו בשורה ארוכה של עבירות.

הנאם 1: שתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; להלן: "החוק"), חבלה בכונה מחמירה בצוותא (עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק) סיכון חי אדם בمزيد בתפקיד תחבורה בצוותא (עבירה לפי סעיף 332(3) לחוק), סחיטה בכוח בצוותא שהביא לידי מעשה (עבירה לפי סעיף 427(א) לחוק), שימוש ברכב ללא רשות ונטישה (עבירה לפי סעיף 413ג לחוק), היזק בחומר נפוץ תוך סיכון חי אדם בצוותא (עבירה לפי סעיף 454 ביחד עם סעיף 29 לחוק) ועבירה של סחיטה בכוח (עבירה לפי סעיף 427(א) ייחד עם סעיף 29 לחוק).

הנאם 2: עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; להלן: "החוק"), חבלה בכונה מחמירא בצוותא (עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק) סיכון חי אדם בمزيد בתפקיד תחבורה בצוותא (עבירה לפי סעיף 332(3) לחוק), סחיטה בכוח בצוותא שהביא לידי מעשה (עבירה לפי סעיף 427(א) לחוק), שימוש ברכב ללא רשות ונטישה (עבירה לפי סעיף 413ג לחוק).

הנאם 3 הורשע בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 498 לחוק).

6. הסדר הטיעון בין הצדדים הוא הסדר "סגור" ולפיו יעתרו הצדדים במשותף לעונשים הבאים:

הנאם 1 : 8 שנות מאסר, הפעלה בחופף של מאסר מוותנה בן שנה אחת מת"פ (מחוזי - ת"א)

11-11-32694 וקנס בסך 150,000 ש"ח.

הנאם 2: 6 שנות מאסר.

הנאם 3: שנתיים מאסר.

בנוספ"י יעתרו הצדדים להשתתף עונש מאסר מוותנה, קנס ופיזוי לכל הנאשם. הצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם ביחס לגובה רכיבים אלה, למעט רכיב הקנס לגבי הנאשם 1...".

騰קורי שירות המבחן

7. בשל גלים בעת ביצוע העבירות הוגשו בעניינים של הנאים 1 ו-2 תскиרים של שירות המבחן.

בעניינו של הנאשם 1 המליך שירות המבחן על ענישה מוחשית שתמחיש לו את החומרה והסיכון שבהתנהגותו. עמוד 2

המליצה זו ניתנה על בסיס ההתרשות מעמדה מגמתית ומצמצמת מצדו של הנאשם, מדפסים מניפולטיביים ומוניטוק רגשי והuder אמפתיה לסבירה ולנפגע.

בעניינו של הנאשם 2 נמנע שירות המבחן ממtan המלצה טיפולית, לנוכח הסיכון להישנות התנהגות אלימה ולאור חומרת העבירות וגישתו השוללת צורך בטיפול או בשיחות אף במסגרת שב"ס.

ראיות לעונש

8. **כראיות לעונש הוגשו גילויות הרישום הפלילי של הנאים 1 ו-3.**

לנאש 1 שתי הרשותות בעבירות של הכשלת מעצר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובעבירה של סחיטה באוים. עבירה הסחיטה באוים בוצעה בתחילת שנת 2011 והוא נדון בגין שלושה חודשי מאסר.

לנאש 3 ארבע הרשותות קודמות בעבירות של כליאת שוו, תקיפה, עבירות רכוש, סחיטה באוים, רכישת נשק והחזקתו.

שני הנאים 1 ו-3 הורשו על פי הودאות בעבירה של סחיטה באוים בת"פ (מח' - ת"א) 11-03-2011 (ניתן ביום 7.9.11), בשל מעורבותם כגובים בפרש סחיטה על ידי אחרים, שהועמדו גם הם לדין. עונשיהם (8 חודשים לנאהם 3 ו- שלושה חודשים לנאהם 1) בשל חלקם המינורי, כמו שהגיעו לבתו של המתalon לגבות את החוב, ולኖוכת גilm הצעיר.

טייעוני הצדדים

9. **הצדדים ביקשו כי בית המשפט יכבד את הסדר הטיעון שהוצע ועמדו על השיקולים בבסיסו ביחס לכל אחד מהנאשים. בנוסף, התייחסו הצדדים לצדדים לרכיבי העונש שלא הוסכו. ב"כ המשימה עטר להטלת פיצוי בגין הקיטימי הקבוע בחוק לנוכח מצבו של הנPsi של המתalon. המתalon עצמו בחר שלא הגיע הצהרת נפגע עבירה, כשהדברי הפרקליט הוא סובל מנזק נפשי שאינו ניתן בחלוקת, וכן ניסה לשים קץ לחייו. באי כוח הנאים התנגדו לכך. ב"כ הנאשם 1 עטרה להטלת פיצוי מינורי בלבד, לנוכח סכום הকנס המשמעותי שעל תשומו הוסכם בין הצדדים כמו גם בשל העובדה כי נזקו של המתalon לא הוכח, כנדרש בתיקון 113 לחוק. ב"כ הנאשם 2 עטר להימנע מהטלת פיצוי לנוכח תקופת המאסר הארוכה עליו הסכימו הצדדים ולחלוף עטר להטלת פיצוי בסכום מותן. ב"כ הנאשם 3, שהצטרף לבקשת לכבד את ההסדר, טען כי ההסדר העוני בעניינו של הנאשם 3 מחמיר עמו הn ביחס לחלקו, ובכלל לאור העובדה שהורשע בעבירות עוון שהסתמכות לדון בה נתונה לבית משפט השלום. עיקר טיעונו התמקד בבקשתו לנכונות את תקופת שחרורו באיזוק אלקטרוני של הנאשם 3 לאור כניסה לתוקף של חוק הפיקוח האלקטרוני, כפי שיפורט בהמשך.**

דין והכרעה

10. **המסכת העובדתית של כתב האישום מעלה שני איורים בгинם יש לקבוע מתחם עונש הולם. הראשון - איורע השלחת הרימון, שבו הורשע הנאשם 1 בלבד ואיורע היריעות רכבו של המתalon - שבו הורשעו הנאים 1 ו-2. בנוסף, יש לקבוע מתחם עונש הולם בעניינו של הנאשם 3 שמעשיו היו נפרדים ממעשי הנאים והוא הורשע בעבירה שונה של מתן אמצעים לביצוע פשע.**

11. הערכים המוגנים בעבירות שבשני האירועים הם בראש ובראשונה הגנה על חי אדם, על שלמות גופו, נפשו ורכשו. ובנוספ - שמירה על האוטונומיה של הפרט (בעירית הסחיטה כוח).

העונשים המירביים הקבועים בחוק לעבירות אלו הם מהחמורים שבספר החוקים: חמיש עשרה שנות מאסר בגין השלחת הרימון באירוע הראשון ועשרים שנות מאסר בגין סיכון חי אדם במציד בנסיבות תחבורת (בצווותא), עשר שנות מאסר בגין חבלה בכונה מחייבת בצוותא באירוע השני, כאשריהם מתווספות עבירות חמורות נוספות של סחיטה בכוח בצוותא שהגעה לידי מעשה שדיןה תשע שנות מאסר וסחיטה בכוח שדיןה שבע שנות מאסר.

12. בדומה, גם בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע באים לידי ביטוי הערכים המוגנים בדבר שמירה על חי אדם, שלמות גופו ונפשו. העונש המירבי בעבירה זו, שלוש שנות מאסר, משקף את מידת האחריות המיויחסת למבצעיה.

13. מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממשמעותית מאד, ואך כפוף היה בין פגיעה מלאה בערכים אלו, משrok בסיס לא הביאו מעשייהם של הנאים לפגיעה או אף לפגיעה בחי אדם. הדבר נכון גם למשמעו של הנאשם 3 התממשה כמעט במלואה הפגיעה בערכים המוגנים, שעה שהרכיב שהעמיד לשימושם של הנאים 1 ו-2 אכן שימוש אותם לביצוע העבירות חמורות שכמעט עלו בחי אדם.

14. עמדת ב"כ המשימה הייתה כי מתחם העונש ההולם באירוע הראשון (זריקת רימון) נע בין 8-5 שנות מאסר, באירוע השני (ורי לעבר רכב) בין 10-6 ובעבירה של מתן אמצעים בין עונש מאסר שניית לריצוי בעבודות שירות לבין מאסר לשנתיים וחצי. לתמיכת בעמדתו הפונה לפסיקה הבאה:

ע"פ 12/8641 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13) - נדחה ערעור על חומרת עונש של חמיש שנות מאסר בגין ירי שבוצע לעבר רגלי המתлонן. המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של חבלה בכונה מחייבת ובעבירות נשק. נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא שלוש וחצי שנים עד שמנה שנות מאסר.

ת"פ (מח'-ב"ש) 13-10-61852 מדינת ישראל נ' לוגסי הוטל עונש על שש שנות מאסר בגין זריקת רימון רסס שלא גרמה לפגעה בנפש, בגין מתחם עונש של 5-8 שנות מאסר. ערעור על חומרת העונש תלוי ועומד.

פסיקה שנייתה טרם תיקון 113 לחוק:

ע"פ 09/8591 סmileה נ' מדינת ישראל (24.6.10) התקבל ערעור המדינה על קולות העונש והוא הוועד על 60 חודשים מאסר (במקום 45 חודשים) בגין הרשות המערער מבצע בצוותא בעבירה של חבלה בכונה מחייבת, באמצעות ירי שירה אדם אחר לעבר קורבן העבירה.

ע"פ 10/8956 תשובה נ' מדינת ישראל (15.7.12) נדחה ערעור על חומרת עונש של חמיש שנות מאסר שהוטלו על המערער לאחר הרשותו על פי הودאותו בעבירות של סחיטה באוימים והובלת נשק. המערער ירה חמיש יריות לעבר המתلونן בעודו נהג ברכבו, כדי להניעו לשלם חוב.

מעבר לפסיקה זו אזכיר גם את ת"פ 11/4800 מגיס נ' מדינת ישראל (31.1.13) בו נדחה ערעור על חומרת עונשו של אחד המערערים שנדון ל-60 חודשים מאסר בגין עבירות של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורת, עבירות בנסח, איומים, ניגזה בזמן פסילה ורי באזור מגורים. עונש זה הוטל על המערער בגין שלושה אירועי בהם הגיע לבית המתלוננים ואיים עליהם כי יפגע בהם על רקע דחיתת חיזורי אחר בת המשפחה כשבחחת הפעם ירי מס' יריות באוויר וכן בשל אירוע של ניגזה ברכבו תוך עקיפת המתלוננים, הוצאה אקדח ורי לעברם, בשעה שהוא פסול מהחזקק רישון ניגזה. בית המשפט העליון קבע כי "מדובר במקרים חמורים, שישם באירוע

... שכלל ירי לעבר רכב נושא. מתקיים בעניינו צירוף חמור במיוחד של ירי לעבר אחרים ושל סיכון חי הנouselם ברכי רכב, שהרי הסיכון הוא סיכון משולב, הן של הירי עצמו, הן של התרחשות תאונת דרכים כתוצאה מן הירי".

עוד נקבע כי לנוכח עבורי הפלילי בעבירות אלימות ובנהיגה בזמן פסילה, יש מקום להטלת עונש מאסר ממושך וכי תקופת המאסר שנגזרה עליו מוציה בתחום העונש ההולם.

15. נסיבות ביצוע העבירות, המשליכות על מתחמי הענישה, כפי שעלו מכתב האישום המתוון ומתייענו הצדדים הינם:

א) התכנון והתארגנות שקדמו לביצוע העבירות וכללו באירוע הראשון שותפות בקשר להשלכת הרימון, איתור מקום מגורי של המתalon בעזותו של אדם נוסף שהשתתף בקשר והתחמשות ברימון ובאירוע השני - ה策ידות ברכי הנשק, התארגנות לביצוע העבירות, ה策ידות בקטנו גנוב ובכלי הרכב של הנאשם 3 לביצוע העבירות ועל מנת שלא יהיה להתחקות אחרים ומהרב למתalon.

ב) חלקו המשמעותי של הנאשם 1 בביצוע העבירות הן באירוע הראשון, שבו הרכב על קטנו יחיד עם אדם נוסף והשלכת הרימון לעבר הבית עצמו או באמצעות האדם האחר והן באירוע השני שבו השתתף ביצוע הירי לעבר רכבו של המתalon תוך ה策ידות ברכי נשק, ברכבו של הנאשם 3 ובקטנו גנוב, ירי של לפחות שלושה כדורים לעבר הרכב, כאשר מיקום הפגיעות בדלתו של הנהג, במכסה המנווע ובסמכת הרכב לצד כסאו של הנהג, מלמד על הכוונה שעמדת האחורי המעשים. באירוע זה חלוקם של שני הנאים 1 ו-2 זהה והוא מהותי ומשמעותי ביצוע העבירות.

ג) הנזק הצפוי בשני האירועים משימוש בנשק חם וקטלני הוא פגעה בח' אדם או בגופו יחיד עם פגעה ברכוש ובshallות נפשו של אדם אך גם באירוע השני, כאשר בשני המקרים מעגל הנזק הצפוי רחב מהמתalon עצמו וככל את בני משפחתו ושכניו באירוע הראשון, ונוהגים אחרים באירוע השני. בפועל, נגרם נזק רב לחצר ביתו שכינויו של המתalon ובאירוע השני נגרם נזק לרכבו של המתalon. שני ניסיונות הפגיעה בו השפיעו על מצבו הנפשי של המתalon - כעולה מעדותם בפני - עד כי ביקש לשים קץ לחייו, ומטבע הדברים השפיעו גם על בני משפחתו.

ד) בשני האירועים היו הנאים 1 ו-2 שכיריו חרבי, מבלי שהוא להם חלק בעניין עצמו.

ה) באשר לנאים 3 - הנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה מצומצמות יותר וمستכבות בעצם מתן רכבו לאחרים שעה שידע כי הם עתידיים להשתמש בו על מנת לבצע פשע. בהקשר זה, אין מקום לטענתו של ב"כ הנאשם ולפיה הירי היה מתבצע גם אלמלא היה הנאשם 3 מעמיד את רכבו לרשות הנאים 1 ו-2. החשוב הוא כי הנאשם 3 בחר למסור את רכבו לידיים, בנסיבות אלו, ובכך תרם תרומה לביצוע העבירה כפי שהתמשכה בפועל. הנזק שעלול היה להיגרם יכול היה להיות חמור יותר. בתיתו את רכבו לךו הנאשם 3 סיכון כי זה ישמש לכל עבירה פשע מכל סוג שהוא, אפילו מהחמורים ביותר, כפי שאכן קרה.

16. לאור כל אלו מקובלים עלי מתחמי העונש ההולם שהוצעו על ידי ב"כ המאשימה, היינו 5 - 8 שנות מאסר באירוע הראשון (השלכת רימון הרס), 6 - 10 שנות מאסר באירוע השני (הירי לעבר הרכב) וعونש מאסר שנייתן לריצוי בעבודות שירות לבני מאסר לשנתיים וחצי בגין מתן אמצעים לביצוע פשע.

17. הנאים הודיעו במוחץ להם לאחר שש ישיבות הוכחות במהלכן נשמעו שישה עשר עד תביעה, כך

שמידת החיסכון בזמן שיפוטי היא מוגבלת. יחד עם זאת יש בהודאותם לקיחת אחריות והדבר מקבל משנה חשיבות לנוכח העובדה העולה מדברי ב"כ המשימה, כי המדבר בתיק שבו מארג הריאות הינו נסיבתי, ללא ראייה ישירה הקושרת את הנאים 1 ו-2 לביצוע העבירות.

נאשם 1 צuir בן 23, כשהוחבטו עבר פלילי הכלל גם הרשעה בעבירה של סחיטה בכוח, כשם הוא בוצעה על ידו שכיר חרב של אחר, מלבדו אדם שאין לו עמו כל סיכון. באירוע זה הייתה מעורבותו מצומצמת ובשל כך (יחד עם הודהתו וגלו הצuir) נדון לעונש קל של שלושה חודשים מאסר בלבד. למחרות זאת שב הנאם לשמש שכיר רכב עבור אחר, והפעם תוך ביצוע עבירות חמורות בהרבה ונטילת חלק משמעותי ממשמעותו בהן.

כעולה ממסקיר שירות המבחן, לנאשם נסיבות חיים מורכבות שבגינן נחשף מגיל רך לسببה שלOLT ועבריתנית לרבות בתוך המשפחה. הערכת שירות המבחן היא כי קיים סיכון ברמה ביןונית להישנות התנהגות אלימה. עוד עולה כי שיתוף הפעולה מצדו עם שירות המבחן היה חלקי בלבד וכי הוא נעדר אמפתיה לנפגע.

נאשם 2, גם הוא צuir בן 23, ללא עבר פלילי כלשהו. להערכת שירות המבחן קיים סיכון משמעותי מהמשר התנהלות שלOLT ואלימה.

נאשם 3, גם הוא צuir בן 24, בעל עבר פלילי מכבד בעבירות אלימות חמורות, בגין ריצה עונשי מאסר. בין היתר, הורשע בעבירה של סחיטה בכוח אותה ביצע בשנת 2011 יחד עם הנאשם 1, גם הוא כמהו כגובה חבות עבור אחר. עניין נוסף הוא ההבדל בין כתוב האישום המקורי לכתב האישום המתוקן. בעוד שבכתב האישום לפניו תיקונו ייחסו לנאשם עבירות חמורות בהרבה, ובכללן קשרית קשר לביצוע הירוי והשתתפות באירוע עצמו, על כל העבירות הכרוכות בכך, הרי שכבתב האישום המתוקן צומצמה מעורבותו לכדי רכבו לביצוע פשוט.

בהתנתק נתונים אלו ולנוכח מתחמי העונש ההולמים, הגם שעונשיהם של הנאים 1 ו-2 נוטים ל科尔א לנוכח ריבוי העבירות חמורות אותן ביצעו, עדין הם מקיימים איזון סביר בין האינטרס הציבורי לבין מידת ההקללה שבה זכו (ע"פ 1658/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פד"ו נו(1) 577, 608 וע"פ 8/08/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12, ניתן ביום 08.10.2013), וכן גם יוכבדו.

הסדר הטיעון בין הצדדים לא כולל הסכנות באשר לפיצויו של הנאים. ב"כ המשימה ביקש להטיל עליהם את סכומי הפייצוי המירביים על פי חוק ואילו סגנוריהם התנגדו הן משום שנזקם של המתلون לא הוכח והן לנוכח תקופות המאסר הארוכות עליו הוסכם ומצבעם הכלכלי, כאשר חלק מההסדר, הנאשם 1 חייב לשלם קנס בסך 150,000 ש"ח.

אף בהעדר הצהרת נפגע עבירה מטעמו של המתلون, העולה מכתב האישום המתוקן עצמה ביחס להשלכת רימון הרס על בית שכנו, ובכוונה להשליכו על ביתו שלו, והירוי שבוצע לעברו באור יום בעודו נוהג ברכבו, תוך שלושה כדורים פגעו ברכב בסמיכות למקום מושבו כנהג הרכב, מבסס את טענת ב"כ המשימה לקיומו של נזק נפשי שנגרם למתلون בשל כך. הדעת נותנת כי כל אדם שהוא נתון למסכת אלימה כגון כן זו, שאר בנס לא נפגע ממנו - הוא או מי מסובביו - היה נתון תחת לחץ נפשי ממשי, שנזקיו ימשיכו ללוותו לאורך זמן. יתרה מכך, במסגרת פרשת התביעה העיד המתلون, בין היתר על מצבו הנפשי בשל האירועים שכבתב האישום "אני עברתי איזה שלושה חודשים של מצב לא נעים היתי במצב נפשי גרוע מאד, זה נפל על يوم כיפור פחות או יותר באותה תקופה אני צמתי איזה ארבעה ימים לא אכלתי לאשתי ושרשתי גם שקלתי אפילו

אפילו להתאבד.

ש: בעקבות האירועים?

ת: כן" (עמ' 77 ש' 14-9).

וכן "זה צלחת נפשית שאני לא מאמין לאף אחד" (עמ' 87 ש' 23).

בקביעת שיעור הפסיכו יבוא בחשבון שיעור הקנס המוסכם לגבי הנאשם 1 וכן תקופת המאסר של הנאשם 2 ומידת המעורבות של הנאשם 3.

23. שאלה נוספת שנותרה בחלוקת בין הצדדים היא שאלת ניכויימי מעצר בית באיזוק אלקטרוני שבו שהה הנאשם 3. בהסדר הטיעון בין הצדדים הוסכם כי עונש המאסר יחוسب בניכויימי המעצר (הדבר אינו מופיע במסמך הסדר הטיעון החתום שהוגש לבית המשפט. בעמ' 364 ש' 31 העיר ב"כ הנאשם 3 כי המאסר הוא בניכויימי המעצר).

ב"כ הנאשם 3 טען כי לנוכח כניסה לתקוף של חוק הפיקוח על איזוק אלקטרוני ביום 16.6.15 (להלן: "חוק הפיקוח"), שהביא להוספת פרק ג' לחוק המעצרים, יש לנכונות את ימי המעצר של הנאשם 3 באיזוק אלקטרוני מאז שוחרר ממעצורי סורג ובריח ביום 5.1.15. לשיטתו, חוק הפיקוח הינו בבחינת שינוי מהותי מהמצב הקודם. מעצר באיזוק אלקטרוני אינו שחרור לחולופת מעצר אלא מהו מהענין ממש. לחיזוק עמדתו הפנה לדבריו של כב' השופט עמית בש"פ 4658/15 פישר נ' מדינת ישראל (9.7.15) בפסקה 13, לפיהם "לא מדובר בשינוי טרמינולוגיה בלבד, אלא בשינוי תפיסתי של ממש". עוד טען הסגנור כי מדובר בהוראה דיןונית וכן ניתן להחילה באופן רטראקטיבי, גם על תקופת מעצר באיזוק אלקטרוני שלפני כניסה לתקוף של חוק הפיקוח.

ב"כ המאשימה טען כי שאלת ניכויימי המעצר לאחר שחרור הנאשם למעצר בית באיזוק אלקטרוני כלל לא הייתה חלק מההסכמות בין הצדדים, אלא מדובר בשאלת חודה המתעוררת לנוכח שינוי החוק.

לפי הפסקה והפרקтика המשפטית הנוגגת, ימי מעצר מנוכם מעונש מאסר וזאת להבדיל ממעצר בית, שלא מנוכה מתקופת המאסר אך יכול לשמש כשיעור בקביעת אורך תקופת המאסר. ראו לעניין זה ע"פ 1626/91 דקה נ' מדינת ישראל (פ"ד מה(5) 76, 81; להלן: "ענין דקה"):

"בדרכ הבדיקה דומה - באופן כללי - בין מעצר מוחלט למעצר מאחורי סורג ובריח נוהגים אנו גם לעניין חישוב תקופת המעצר כאשר בית המשפט משית עונש של מאסר בפועל. מקובל علينا, כי התקופה שבה היה הנאשם עצור מאחורי סורג ובריח מן הראי לנכונותה מתקופת המאסר בפועל שנגזרה על הנאשם; אך אין אנו נוהגים לנכונות כאמור תקופה שבה היה הנאשם במעצר בית, אף אם מוחלט. יחד עם זה, הרשות בידי בית המשפט - ובמקרים הולמים אף רצוי הדבר - שבבאו לקבוע את שיעור תקופת המאסר בפועל, יביא חשבון, במידה זו או אחרת, את העובדה, שה הנאשם נתון היה במעצר בית. מעצר הבית יכול שהוא אחת הנסיבות, בשקלול יתר השיקולים, בקביעת תקופת המאסר בפועל."

אכן, חוק הפיקוח האלקטרוני מביא עמו שינויים ממשיים בעניין זה, הן מן הבדיקה הלוגיסטית-מערכית והן - ובעיקר - מן הבדיקה התפיסתית לפיה מי שעוצר בתנאי איזוק אלקטרוני יחשב עצור ולא כמו ששוחרר לחולופת

מעצר, בניגוד לגישה שרווחה טרם התקיון. ראו הערת כב' השופט בר בעניין דקה הנ"ל:

"הפרופוזיציה המוטעית, שהוצאה על ידי הסניגוריה, לפיה מן הדין להחיל על המקרה הנדון את הוראות סעיפים 53 ו-54 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] (להלן - החוק), נובעת מהשימוש המקובל בביטוי "מעצר בית", שאיננו מונח משפטי-טכנאי. מדובר במעשה לא ב"מעצר" מבחינת החוק, שהסעיפים 53 ו-54 הנ"ל חלים לגביו, כי אם בהחלטת בית המשפט לשחרר את הנאשם העצור בערובה ולהתנות את השחרור, בין יתר התנאים, גם בתנאי שהנאשם חייב להימצא בדירת מגוריו או במקום אחרים".

אולם, איני סבור כי שנייה זה הכרוך בשינוי התייחסות להבנה בין ניכוי ימי מעצר של ממש לבין ימי מעצר בבית. ראשית, וכפי שציין זאת ב"כ הנאשם 3, מן הבדיקה היומיומית והמעשית, אין החוק מביא לשינוי בתנאי השהייה של מי שננתן באיזוק אלקטרוני. שנית, חוק הפיקוח מחייב באופן שונה הוראות חקיקה המתיחסות לעצורים, כמו למשל מועד הקראת כתב האישום תוך 60 ימים במקומות שונים, אך שכן השינוי מביא אליו בהכרח התייחסות זהה לכל פרטיה לשני המצבים. למעשה, יוצר החוק סוג מסוים של מעצר ומהיל עליו הוראות שונות, כפי שהדבר למשל עם עבודות שירות, הנחשבות בדרך לריצוי מסר.

הביקורת זו בין מעצר רגיל לבין מעצר באינטרנט, כפי שקיימת בחוק הפיקוח (וכouldה גם בהחלטת כב' השופט עמית בבע"פ פישר הנ"ל), מלמדת כי יש עניינים בהם ניתן וראוי להבחין בין שני סוגי המעצר. כך, בעיני הדבר גם בהקשר של ניכוי ימי המעצר. למעשה של דבר, מן הבדיקה המהותית של הגבלת חופש התנועה, אין הבדל של ממש לגבי ימי המעצר בין מי ששוחרר למעצר בית באיזוק אלקטרוני לפני תיקון החוק לבין מי שנחשב עצור באיזוק אלקטרוני לאחר שינוי החוק. בהקשר זה, אין בשינוי כדי להביא לשינוי התייחסות לניכוי ימי המעצר, חרף השינוי שבחוק הפיקוח. אין דינו של מעצר ממש כדינו של מעצר באיזוק אלקטרוני בבית בו שוהה הנאשם. אולם, זהה הגבלה משמעותית על חופש התנועה, אולם - גם כ"כעוצר" להבדיל ממי ששוחרר ל"חולופת מעצר" - אין במעצר בית באיזוק אלקטרוני אותם סממנים קופים של שהיה במעצר של ממש מאשר סוג ובריח.

במאמרו **"חוק הפיקוח האלקטרוני - הערות והארות"** (הסגור 217, עמ' 4 בעמ' 10) מצין כב' השופט רון שפירא כי "... שאלת חישוב תקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני כחלק מתקופת מאסר תהיה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט", כאשר בין האפשרויות של ניכוי ימי המעצר אלו לבין התחשבות בהם כשיעור בלבד נמנית גם האפשרות למנות את מחצית ימי המעצר באיזוק, על משקל הארכת מועדים הקבועים בסע' 61-60 לחוק המעצרים שעה שמדובר במעצר באינטרנט להבדיל ממעצר של ממש.

גם אם ניתן לקבל עדשה שונה, היינו צו לפיה יש לשיקול קייזן מחצית ימי המעצר באיזוק אלקטרוני, אין לשיטתו מקום לעשות זאת במקרה זה, שעה שהנאשם שהוא איזוק באינטרנט לא הוועד תחת המנגנון הקבוע בחוק הפיקוח, כך שלא היה כפוף לחובות ודרכי הפעולה הקיימים כו"ם עם כניסה לתוקף של חוק הפיקוח.

לאור האמור לעיל, מתקופת מאסרו של הנאשם 3 יונכו ימי מעצרו מאחריו סוג ובריח בלבד.

.24. אני דין את הנאשם לעונשים הבאים:

נאשם 1:

- . א. 8 שנים מאסר בפועל. המאסר ימנה מיום המעצר בתאריך 2.9.14.
- . ב. הפעלת 12 חודשים מאסר מוותנה מתק"פ (מח' -ת"א) 32694-03-11 מיום 7.9.11. המאסר מוותנה יופעל בחופף לעונש המאסר שהוטל עליו בתיק הנוכחי.
- . ג. 12 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא כי במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם כל עבירה רכוש או אלימות מסווג פשע או עבירה על סעיף 144 (עבירות בנשך) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- . ד. קנס בסך 150,000 ש"ח או שנת מאסר תמורה. הקנס ישולם עד ליום 1.6.16.
- . ה. פיצוי למיטלון בסך 60,000 ש"ח. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.16.

הנאשם 2:

- . א. 6 שנים מאסר בפועל. המאסר ימנה מיום המעצר בתאריך 2.9.14.
- . ב. 12 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא כי במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם כל עבירה רכוש או אלימות מסווג פשע או עבירה על סעיף 144 (עבירות בנשך) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- . ג. קנס של 30,000 ש"ח או 4 חודשים מאסר תמורה.
- . ד. פיצוי למיטלון בסך 30,000 ש"ח. הפיצוי ישולם עד ולא יותר מיום 1.6.16.

הנאשם 3:

- . א. שנתיים מאסר בפועל בגיןימי מעצרו מיום 2.9.14 עד יום 5.1.15.
- . ב. 10 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא כי במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה מלאו המנויות בפרק י"ד (עבירות הכנה וקשר) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 או עבירת אלימות מסווג פשע או עבירת נשך מסווג פשע.
- . ג. פיצוי למיטלון בסך 10,000 ש"ח.
- . ד. קנס של 10,000 ש"ח או 45 ימי מאסר תמורה. הפיצוי והקנס ישולם עד ולא יותר מיום 1.6.16.

הודעה לצדים זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ה, 20/07/2015 במעמד

הנוכחים.

ג'ורג' קרא , שופט, סגן נשיאה